

ODMAWIAĆ SIĘ (2) *vb impf*

się, [się].

o jasne. ◇ *W inf pierwsze a jasne, w formach osobowych pochylone.*

[*inf odmawiać się.*] ◇ *praes 3 sg odmawia się (1).* ◇ [*praet 3 sg m odmawiał się.* ◇ *3 pl m pers odmawiali się.*] ◇ *con 2 sg m by się odmawiał (1).*

Sł stp, Cn brak, Linde XVI i XVIII w.

1. *Odrzucać czyjąś prośbę, wymawiać się od czegoś (1) :*

[*odmawiać się komu:* Rzekł Lodwig: [...] wątpię ieśli Alex. opuści Krolestwo á tu dla mnie przyedzie. Rzekła pánná nigdyć fie nieodmawiał/ dla te^{go} ma^m nádzieię iż to vczyni *HistPonc* L7. *Cf odmawiać się czego komu.*]

[*odmawiać się czego komu:* Cozem ia ieft zacż/ ábych fię czego miała odmawiać pánu moiemu? *BibRadz Iudith* 12/13 (*Linde*).]

Zwrot: »odmawiać się prośbie« (1): nigdyby żądliwéy/ Hárdzie fie nieodmawiał prośbie zápálczywéy. *GosłCast* 58.

2. *Usprawiedliwiać się, dowodzić swojej niewinności [czym] (1) :* Acz mu rzeczy nie ftawa którą fie odmawia Ale fnadz więcż onemu więczey fłow doftawa [...] Gdy fie kto winnym czuie więcż fie chce wyprawić *RejFóz* Iv.

3. [*Mówić, że się nie ma z kimś nic wspólnego [od czego]:* Tu wiele było mówiono [...] jako się bracia zawždy od wszystkich sekt osądzonych odmawiali, bo do nich nie przystawali, ale osobliwą Jednotę zaczęli. *AktaSynod* I 68.]

Formacje współrdzenne cf MOWIĆ.